

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 34, 2013

Nummer 34, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2003](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2001](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2025](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1976](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1970](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2009](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2013](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2027](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2033](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2031](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2002](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2029](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1973](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2015](#) 17-12-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1754](#) 10-12-2013

Uitspraken zonder ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

Voorbedachte raad

prof. mr. J.S. Nan

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt ECLI:NL:HR:2009:BJ9796. Het gebruik van het woord ‘mierenneuker’ is op zichzelf niet beledigend, zodat in casu de vraag of dit belediging oplevert afhangt van de context waarin dat woord is gebezigd. Gelet op de context geeft ’s hofs oordeel dat i.c. het woord ‘mierenneuker’ de strekking heeft de personen tot wie de uitlatingen waren gericht in hun eer en goede naam aan te tasten en dat dit woord derhalve i.c. als beledigend moet worden aangemerkt niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting en is dat oordeel evenmin onbegrijpelijk.

Het middel keert zich tegen 's hofs oordeel dat het toevoegen aan ambtenaren in functie van het in de bewezenverklaring voorkomende woord ‘mierenneuker’ als belediging in de zin van artikel 266 Sr kan worden aangemerkt.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bewezenverklaring houdt in dat het gaat om een belediging die twee personen mondeling in hun tegenwoordigheid is aangedaan. In een dergelijk geval moet een uitlating als beledigend worden beschouwd indien zij de strekking heeft die anderen aan te randen in hun eer en goede naam. Het oordeel dat daarvan sprake is zal bij woorden waarvan het gebruik op zichzelf in het algemeen niet beledigend is, afhangen van de context waarin de uitlating is gedaan (vgl. HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ9796, NJ 2010, 671).

Het gebruik van het woord ‘mierenneuker’ is, in het algemeen, op zichzelf, niet beledigend, zodat in deze zaak de beantwoording van de vraag of sprake is van belediging in de zin van artikel 266 Sr, afhangt van de context waarin dat woord is gebezigd. Met betrekking tot die context heeft het hof blijkens het gebezigde bewijsmiddel vastgesteld dat de verdachte tijdens controlewerkzaamheden van de politie waarbij de bromfiets van de verdachte werd gecontroleerd met een rollentestbank tegen de in de bewezenverklaring genoemde verbalisanten, in aanwezigheid van andere personen, drie keer het woord ‘mierenneuker’ heeft toegevoegd. Het hof heeft daarmee als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat onder

deze omstandigheden het woord 'mierenneuker' de strekking heeft de personen tot wie de uitlatingen waren gericht in hun eer en goede naam aan te tasten en dat dit woord derhalve in het onderhavige geval als beledigend moet worden aangemerkt. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2003

Zaaknummer: 12/04100

Wetsartikelen: 266 Sr

RECHTSPRAAK

De in de tenlastelegging en bewezenverklaring genoemde technische voorschriften 'ICAO-TI 2009-2010' – waarmee verdachte in strijd zou hebben gehandeld – hadden ten tijde van het plegen van het onderhavige strafbare feit nog geen rechtskracht. Immers verkregen voornoemde voorschriften ex artikel 6.51 lid 1 Wet Luchtvaart i.v.m. artikel 1 Besluit vervoer gevaarlijke stoffen door de lucht hier te lande pas rechtskracht op het moment dat de vertaling daarvan ter inzage was gelegd bij het toenmalige ministerie van Verkeer en Waterstaat en bij de Inspectie Verkeer en Waterstaat, en de minister van Verkeer en Waterstaat die inzage bekend had gemaakt door middel van publicatie in de Staatscourant, hetgeen op 14 april 2009 is geschied. Het hof heeft ten onrechte geoordeeld dat deze voorschriften 'ICAO-TI 2009-2010' 'niet eerst van kracht zijn geworden na bekendmaking in genoemde Staatscourant'. Uit de technische voorschriften 'ICAO-TI 2007-2008' i.v.m. artikel 1 Besluit vervoer gevaarlijke stoffen door de lucht vloeit voort dat deze in NL van kracht waren tot het moment waarop de nieuwe versie daarvan 'ICAO-TI 2009-2010' van kracht werd, te weten tot 14 april 2009. Ten tijde van het plegen van de feiten i.c. was de oude versie derhalve nog immer van kracht. Het hof heeft blijkens zijn overwegingen geoordeeld dat de in de tenlastelegging opgenomen gedeelten van voorschriften in de beide versies van de ICAO-TI identiek zijn, dat ten tijde van het onderhavige delict een Nederlandse vertaling van de ICAO-TI 2007-2008 beschikbaar was en voor verdachte o.g.v. de reeds voorhanden Engelse vertaling van de ICAO-TI 2009-2010 voorzienbaar was dat deze voorschriften materieel geen wijzigingen zouden ondergaan t.o.v. die voorschriften in de versie van 2007-2008. Dat oordeel is in cassatie niet bestreden.

De middelen klagen dat het hof de verdachte in strijd met het legaliteitsbeginsel heeft veroordeeld, nu de in de bewezenverklaring genoemde technische voorschriften 'ICAO-TI 2009-2010' ten tijde van het plegen van het bewezen verklaarde feit op 22 januari 2009 nog geen rechtskracht hadden, terwijl de eerdere versie van die technische voorschriften 'ICAO-TI 2007-2008' zijn rechtskracht op voornoemde datum reeds had verloren. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Uit het vorenstaande volgt dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring genoemde technische voorschriften 'ICAO-TI 2009-2010' – waarmee de verdachte in strijd zou hebben gehandeld – ten tijde van het plegen van het onderhavige strafbare feit op 22 januari 2009 in Nederland nog geen rechtskracht hadden. Immers verkregen voornoemde voorschriften ingevolge artikel 6.51 lid 1 Wet luchtvaart in verbinding met artikel 1 van het Besluit vervoer gevaarlijke stoffen door de lucht hier te lande pas rechtskracht op het moment dat de vertaling daarvan ter inzage was gelegd bij het toenmalige ministerie van Verkeer en Waterstaat en bij de Inspectie Verkeer en Waterstaat, en de minister van Verkeer en Waterstaat die inzage bekend had gemaakt door middel van publicatie in de Staatscourant, hetgeen op 14 april 2009 is geschied. Het hof heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat deze voorschriften 'ICAO-TI 2009-2010' 'niet eerst van kracht zijn geworden na bekendmaking in genoemde Staatscourant'. Voor zover de middelen hierover klagen, zijn zij terecht voorgesteld.

De technische voorschriften 'ICAO-TI 2007-2008' – zijnde de aan de in de bewezenverklaring genoemde technische voorschriften 'ICAO-TI 2009-2010' voorafgaande versie – houden in het voorwoord onder meer het volgende in:

'Operationeel gebruik van de Technische Voorschriften

Vanaf 1 januari 2007 moet voor operaties deze editie van de Technische Voorschriften worden gebruikt en zij zal van kracht blijven tot 31 december 2008 of tot zoveel later als een nieuwe editie van kracht wordt.'

Anders dan de steller van de middelen betoogt, vloeit uit het hiervoor geciteerde onderdeel van de technische voorschriften 'ICAO-TI 2007-2008' in verbinding met artikel 1 van het Besluit vervoer gevaarlijke stoffen door de lucht voort dat deze in Nederland van kracht waren tot het moment waarop de nieuwe versie daarvan 'ICAO-TI 2009-2010' van kracht werd, te weten tot 14 april 2009. Ten tijde van het plegen van de onderhavige feiten was de oude versie derhalve nog immer van kracht.

Het hof heeft blijkens zijn hiervoor in 2.2.2 weergegeven overwegingen geoordeeld dat het in

de tenlastelegging opgenomen gedeelte van voorschrift 5;2.4.1.1 en het voorschrift 5;2.4.2 in de beide versies van de ICAO-TI identiek zijn, dat ten tijde van het onderhavige delict een Nederlandse vertaling van de ICAO-TI 2007-2008 beschikbaar was en voor de verdachte op grond van de reeds voorhanden Engelse vertaling van de ICAO-TI 2009-2010 voorzienbaar was dat deze voorschriften materieel geen wijzigingen zouden ondergaan ten opzichte van die voorschriften in de versie van 2007-2008. Dat oordeel is in cassatie niet bestreden. In deze omstandigheden heeft de verdachte geen voldoende in rechte te respecteren belang bij zijn klacht in cassatie dat het hof de verdachte in strijd met het legaliteitsbeginsel heeft veroordeeld ter zake van overtreding van de desbetreffende voorschriften van de ICAO-TI 2009-2010. Het Hof had immers de tenlastelegging ook aldus kunnen opvatten dat daarin door een kennelijke misslag, door verbetering waarvan de verdachte niet in haar verdediging zou kunnen zijn geschaad, niet de juiste versie van de ICAO-TI was vermeld en zou dat na vernietiging door de Hoge Raad van zijn uitspraak alsnog kunnen doen.

De middelen kunnen dan ook niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2031

Zaaknummer: 12/03568

Wetsartikelen: 6.51 Wet Luchtvaart, 6.52 Wet Luchtvaart en 6.53 Wet Luchtvaart

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkverklaring verdachte in zijn cassatieberoep, nu niet binnen de in artikel 437 lid 2 Sv genoemde termijn door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend

De Hoge Raad overweegt als volgt. Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2033

Zaaknummer: 12/04975

Wetsartikelen: 437 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat ‘niet aannemelijk is geworden dat verdachte heeft gehandeld ter noodzakelijke verdediging van zichzelf tegen een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding’ is, zonder nadere motivering die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel keert zich tegen de verwerping door het hof van het beroep op noodweer(exces).

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft het in het middel bedoelde verweer als volgt samengevat en verworpen:

‘De raadsman heeft een beroep gedaan op noodweer dan wel noodweereces. Verdachte moet daarom worden ontslagen van alle rechtsvervolging.

Het hof is van oordeel dat op grond van zowel het onderzoek ter terechtzitting, als de verklaringen in het dossier, niet aannemelijk is geworden dat verdachte heeft gehandeld ter noodzakelijke verdediging van zichzelf tegen een ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding. Het beroep op noodweer(exces) wordt derhalve verworpen.

Verdachte is strafbaar aangezien geen omstandigheid is gebleken of aannemelijk geworden die verdachte niet strafbaar zou doen zijn.’

Het oordeel van het hof dat ‘niet aannemelijk is geworden dat de verdachte heeft gehandeld ter noodzakelijke verdediging van zichzelf tegen een ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding’ is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1973

Zaaknummer: 12/02723

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt ECLI:NL:HR:2013:150 m.b.t. verwerven en voorhanden hebben van voorwerpen verkregen uit eigen misdrijf. Deze rechtsregels hebben slechts betrekking op het geval dat verdachte voorwerpen heeft verworven of voorhanden heeft gehad, terwijl aannemelijk is dat die voorwerpen afkomstig zijn uit een door verdachte zelf begaan misdrijf. Uit het proces-verbaal ter terechtzitting in hoger beroep noch uit de aan dat proces-verbaal ter terechtzitting gehechte pleitaantekeningen blijkt dat door of namens verdachte is aangevoerd dat het aangetroffen geldbedrag afkomstig is uit eigen misdrijf, terwijl uit de door het hof gebezigde bewijsvoering evenmin rechtstreeks voortvloeit dat aannemelijk is dat het geldbedrag afkomstig is uit een door verdachte zelf begaan misdrijf.

Het middel klaagt dat het hof heeft miskend dat niet elk ‘voorhanden hebben’ van een voorwerp een gedraging inhoudt die als een vorm van witwassen kan worden gekwalificeerd, althans dat het hof zijn oordeel dat het bewezen verklaarde kan worden gekwalificeerd als witwassen, onvoldoende dan wel onbegrijpelijk heeft gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Vooropgesteld moet worden dat op zichzelf noch de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 420bis Sr en artikel 420quater Sr eraan in de weg staat dat iemand die een in die bepalingen omschreven gedraging verricht ten aanzien van een voorwerp dat afkomstig is uit enig door hemzelf begaan misdrijf, wordt veroordeeld wegens – kort gezegd – (schuld)witwassen. Dat geldt, naar uit de tekst van de wet volgt, ook voor het verwerven of voorhanden hebben van zo'n voorwerp.

Dit betekent niet dat elke gedraging die in artikel 420bis lid 1 Sr en artikel 420quater lid 1 Sr is omschreven, onder alle omstandigheden de – in beide bepalingen nader omschreven – kwalificatie witwassen onderscheidenlijk schuldwitwassen rechtvaardigt. Zo kan ingeval het

gaat om een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf en hem het 'verwerven' of 'voorhanden hebben' daarvan wordt verweten, de vraag rijzen of een dergelijk enkel verwerven of voorhanden hebben voldoende is om als (schuld)witwassen te worden aangemerkt.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de strafbaarstelling van witwassen strekt ter bescherming van de aantasting van de integriteit van het financieel en economisch verkeer en van de openbare orde, dat witwassen een veelomvattend, maar ook te begrenzen fenomeen is, en dat ook in het geval het witwassen de opbrengsten van eigen misdrijf betreft, van de witwasser in beginsel een handeling wordt gevegd die erop is gericht 'om zijn criminele opbrengsten veilig te stellen'.

Gelet hierop moet worden aangenomen dat indien vaststaat dat het enkele verwerven of voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd.

Daarmee wordt mede beoogd te voorkomen dat een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die de door dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of onder zich en dus voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het witwassen van die voorwerpen. Bovendien wordt aldus bevorderd dat in zo een geval het door de verdachte begane (grond)misdrijf, dat in de regel nader is omschreven in een van specifieke bestanddelen voorziene strafbepaling, in de vervolging centraal staat.

Er moet in dergelijke gevallen dus sprake zijn van een gedraging die meer omvat dan het enkele verwerven of voorhanden hebben en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft. Ingeval de gedraging betrekking heeft op een gedeelte van die voorwerpen, kan slechts het verwerven of voorhanden hebben van dat gedeelte worden aangemerkt als witwassen.

Een vonnis of arrest moet voldoende duidelijkheid verschaffen over de door de rechter in dit verband relevant geachte gedragingen van de verdachte. Wanneer het gaat om het verwerven of voorhanden hebben van een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, moeten daarom bepaaldelijk eisen worden gesteld aan de motivering van het oordeel dat sprake is van (schuld)witwassen. Uit die motivering moet kunnen worden afgeleid dat de verdachte het voorwerp niet slechts heeft verworven of voorhanden heeft gehad, maar dat zijn gedragingen ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of

verhullen van de criminele herkomst van het voorwerp. (Vgl. met verdere verwijzingen HR 2 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:150, r.o. 6.4.1, 6.4.2 en 6.5.)

Deze rechtsregels hebben slechts betrekking op het geval dat de verdachte voorwerpen heeft verworven of voorhanden heeft gehad, terwijl aannemelijk is dat die voorwerpen afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf.

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep noch uit de aan dat proces-verbaal van de terechtzitting gehechte pleitaantekeningen blijkt dat door of namens de verdachte is aangevoerd dat het bij de verdachte aangetroffen geldbedrag afkomstig is uit eigen misdrijf, terwijl uit de door het hof gebezigde bewijsvoering, zoals is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8, evenmin rechtstreeks voortvloeit dat het geldbedrag afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf. Dat betekent dat voormelde nadere motiveringseisen in de onderhavige zaak niet van toepassing zijn en dat het middel, dat blijkens de toelichting steunt op de opvatting dat het voorhanden hebben van enig uit misdrijf verkregen goed gericht moet zijn op het uit het zicht houden van dat voorwerp voor politie en justitie, faalt nu die opvatting geen steun vindt in het recht.

Het oordeel van het hof dat het bewezen verklaarde kan worden gekwalificeerd als witwassen, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeven maanden en twee weken beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2001

Zaaknummer: 11/03798

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Nu de A-G bij de Hoge Raad zich tot de voorzitter van het hof heeft gewend waardoor de in voetnoot 1 van de conclusie genoemde stukken aan de Hoge Raad zijn toegezonden behoort de raadsman van verdachte, die klaagt dat dit proces-verbaal niet overeenkomstig artikel 327 Sv is vastgesteld en ondertekend, in de gelegenheid te worden gesteld kennis te nemen van het toegezonden stuk teneinde zich daarover schriftelijk uit te kunnen laten. De Hoge Raad stelt een termijn van twee weken en houdt iedere verdere beslissing aan.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel klaagt dat het proces-verbaal van de terechtzitting van het hof niet overeenkomstig artikel 327 Sv is vastgesteld en ondertekend zodat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en het naar aanleiding daarvan gewezen arrest aan nietigheid lijden.

Naar aanleiding van deze klacht heeft de advocaat-generaal zich tot de voorzitter van het hof gewend. Dat heeft geleid tot de toezending van de in voetnoot 1 van de conclusie genoemde stukken. De raadsman van de verdachte behoort in de gelegenheid te worden gesteld van deze nagezonden stukken kennis te nemen teneinde zich schriftelijk daarover te kunnen uitlaten voordat op het cassatieberoep verder wordt beslist.

De Hoge Raad bepaalt dat de raadsman van de verdachte in de gelegenheid wordt gesteld zich binnen twee weken na de uitspraak van dit arrest schriftelijk uit te laten over voormelde door de advocaat-generaal aan het dossier toegevoegde stukken en houdt elke verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2015

Zaaknummer: 12/04307

Wetsartikelen: 327 Sv

RECHTSPRAAK

Blijkens de vaststellingen van het hof heeft verdachte met een aan zijn voormalige werkgever toebehorende tankpas zonder diens toestemming en voor diens rekening benzine getankt. Met zijn oordeel dat verdachte aldus geld heeft weggenomen, heeft het hof kennelijk voor ogen gehad dat het afrekenen van de aankoop van brandstof met behoeve van een tankpas kan worden aangemerkt als de betaling ten laste van de rekening van de voormalige werkgever, door welke betaling de voormalige werkgever in zijn vermogen is aangetast. Aldus beschouwd geeft het oordeel van het Hhf niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk. Conclusie A-G: anders.

Het middel behelst de klacht dat het onder 2 bewezen verklaarde feit niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid, nu daaruit niet kan volgen dat de verdachte geld heeft weggenomen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor de inhoud van de onder 2 en 3 genoemde bewijsmiddelen wordt verwezen naar de weergave daarvan in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7. Blijkens de vaststellingen van het hof heeft de verdachte met een aan zijn voormalige werkgever toebehorende tankpas zonder diens toestemming en voor diens rekening benzine getankt. Met zijn oordeel dat de verdachte aldus geld heeft weggenomen, heeft het hof kennelijk voor ogen gehad dat het afrekenen van de aankoop van brandstof met behulp van zo een tankpas kan worden aangemerkt als de betaling ten laste van de rekening van de voormalig werkgever, door welke betaling de voormalig werkgever in zijn vermogen is aangetast. Aldus beschouwd geeft het oordeel van het hof niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

In de onderhavige zaak gaat het om het gebruikmaken van een tankpas, zonder dat het hof heeft vastgesteld dat de betaling door middel van deze tankpas gelijk kan worden gesteld aan een betaling met een pinpas.

‘De door het hof gebezigde bewijsmiddelen laten immers de mogelijkheid open – sterker nog: wijzen sterk in de richting – dat met de tankpas in feite ten laste van de voormalige werkgever op rekening is getankt, welke brandstof vervolgens nadien door Shell bij de voormalige werkgever wordt gefactureerd. Dat betekent dat er feitelijk geen geld is weggenomen op het moment van het gebruik van de tankpas, maar dat de verdachte door het gebruik van die tankpas de schuldenlast van zijn ex-werkgever heeft verhoogd en deze daarom heeft benadeeld. Indien van het wegnemen van geld geen sprake is, kan van diefstal van geld door middel van het gebruik van de tankpas evenmin sprake zijn.

Hier had een vervolging ter zake van oplichting meer voor de hand gelegen. Zoals dat bijvoorbeeld het geval was in de zaak HR 20 september 2011, HR:ECLI:NL:BQ6723. In die zaak werd de verdachte veroordeeld ter zake van oplichting waarbij de casus nagenoeg gelijk lijkt te zijn als in onderhavige zaak.

Het middel is terecht voorgesteld.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2029

Zaaknummer: 12/02521

Wetsartikelen: 310 Sr

RECHTSPRAAK

Vervolg op HR 14 februari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BU5254, NJ 2012, 504. Heimelijk filmen of fotograferen schennis van de eerbaarheid, artikel 239 Sr? Artikel 239 Sr richt zich in de eerste plaats tegen ongevraagde en ongewenste seksueel getinte confrontatie met het menselijk lichaam of delen ervan. 's Hofs oordeel dat 'het houden van een camera onder de scheidingswand van een afgesloten kleedhokje waarin een ontklede vrouw staat' als zodanig niet het misdrijf van artikel 239 Sr oplevert is juist, gelet op HR 9 december 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL8452, HR NJ 1952, 240 en HR NJ 1983, 310. Zoals uit HR 14 februari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BU5254, NJ 2012, 504 blijkt levert een en ander overigens geen leemte in de mogelijkheid voor strafrechtelijke aansprakelijkstelling op, gelet op artikel 139f lid 1 Sr. Conclusie A-G: anders.

Het middel klaagt dat het hof blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting ten aanzien van het bestanddeel 'schennis van de eerbaarheid' als bedoeld in artikel 239 Sr.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In de rechtspraak van de Hoge Raad over artikel 239 Sr is over de precieze reikwijdte van dit misdrijf nog het volgende beslist. In HR 25 maart 1952, NJ 1952, 240, over een geval waarbij de verdachte het slachtoffer 'ontuchtig had vastgegrepen' verwierp de Hoge Raad het tegen de veroordeling ter zake van artikel 239 Sr gerichte cassatieberoep met als dragende overweging: 'Dat een het sexuele leven betreffende gedraging, welke waarneming geschikt is anderer schaamtegevoel te kwetsen, kan bestaan in een tegen de persoon van een ander gerichte ontuchtige handeling, die dezen aldus buiten zijn wil noopt tot een dergelijk zijn schaamtegevoel kwetsend waarnemen, zo al niet door zien dan toch door voelen; dat die schending van de eerbaarheid er in dat geval een is "waarbij een ander zijns ondanks tegenwoordig is" als genoemd in art. 239 Sr, hetgeen de met die bepaling beoogde bescherming van het op het sexuele leven betrokken schaamtegevoel ten kwetsing in het algemeen ook meebrengt'. In HR 18 oktober 1983, NJ 1984, 310 – over een geval waarbij de

verdachte de borsten en het geslachtsdeel van het slachtoffer had betast – werd het oordeel uit het arrest van 1952 uitdrukkelijk bevestigd, ook in het licht van de toen aanhangig zijnde wetswijziging die heeft geleid tot de huidige tekst van artikel 239 Sr.

Deze arresten geven in vergelijking met het traditionele bereik van artikel 239 Sr een uitbreiding voor die gevallen waarin er – kort gezegd – seksueel contact is geweest tussen de verdachte en het slachtoffer.

Gelet op het bovenstaande is het oordeel van het hof dat ‘het houden van een camera onder de scheidingswand van een afgesloten kleedhokje waarin een ontklede vrouw staat’ als zodanig niet het misdrijf van artikel 239 Sr oplevert, juist. Zoals uit het eerdere arrest van de Hoge Raad in deze zaak (HR 14 februari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BU5254, NJ 2012, 504) blijkt, levert een en ander overigens geen leemte in de mogelijkheden voor strafrechtelijke aansprakelijkstelling op, gelet op artikel 139f lid 1 Sr (waarop de uiterst subsidiaire tenlastelegging in de onderhavige zaak is toegesneden) waarin is strafbaar gesteld het met gebruikmaking van een technisch hulpmiddel waarvan de aanwezigheid niet op duidelijke wijze kenbaar is gemaakt, opzettelijk en wederrechtelijk van een persoon, aanwezig in een woning of op een andere niet voor het publiek toegankelijke plaats, een afbeelding vervaardigen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘Hoewel hier niet de vraag aan de orde is of de gedraging van de verdachte wel of niet onder de werkingssfeer van art. 139f Sr wordt begrepen, stel ik vast dat uit de hierboven onder 24 aangestipte wetsgeschiedenis valt af te leiden dat de wetgever bij de invoering van art. 139f Sr niet een feitencomplex als het onderhavige voor ogen heeft gehad. Dat geldt evenwel ook voor art. 239 Sr. Daarin is dus niet een argument gelegen om niet tot een veroordeling op basis van art. 139f Sr te komen. Er is echter wel een ander argument om in gevallen als de onderhavige art. 239 Sr, en niet art. 139f Sr, toe te passen: zoals het Hof Leeuwarden mijns inziens terecht heeft overwogen (zie hierboven onder 10) biedt art. 139f Sr weliswaar bescherming aan de privacy, maar doet het geen recht aan de aard van de met seksuele motieven en prikkels getinte gedragingen, terwijl het bepaalde in art. 239 Sr, opgenomen onder Titel XIV “Misdrijven tegen de zeden”, naar zijn open formulering juist wel te betrekken is op het zedenaspect dat gepaard gaat aan het onverhoeds maken van opnamen van een naakte vrouw op een plaats waar zij zich onbespied mag wanen.

Nu een veroordeling wegens art. 239 Sr naar mijn mening zeker mogelijk is, geeft het oordeel

van het Hof – dat de verdachte moet worden vrijgesproken van het subsidiair en meer subsidiair tenlastegelegde (art. 239 Sr respectievelijk art. 45 Sr j^o art. 239 Sr) omdat “het houden van een camera onder de scheidingswand van een afgesloten kleedhokje waarin een ontklede vrouw staat” niet een opzettelijk oneerbare handeling oplevert – blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel slaagt.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2027

Zaaknummer: 13/00894

Wetsartikelen: 239 Sr en 139f lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht opzetheling.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Het middel klaagt onder meer dat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de in de bewezenverklaring genoemde auto (een Golf GTI) wist dat dit een door misdrijf verkregen goed betrof.

Ten laste van de verdachte is bewezen verklaard dat:

‘hij op 20 mei 2009 te Koog aan de Zaan, gemeente Zaanstad, Nederland, een personenauto merk Volkswagen, type Golf GTI, kleur zwart, voorhanden heeft gehad, terwijl hij ten tijde van het voorhanden krijgen van die personenauto wist dat het een door misdrijf verkregen goed betrof.’

Deze bewezenverklaring steunt op de bewijsvoering die in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 en 6 is weergegeven.

Zonder nadere, doch ontbrekende, motivering kan uit de door het hof gebezigde bewijsvoering niet worden afgeleid dat, zoals is bewezen verklaard, de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de Golf GTI ‘wist’ dat het een door misdrijf verkregen goed betrof. De bewezenverklaring is dus ontoereikend gemotiveerd. In zoverre slaagt het middel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1976

Zaaknummer: 12/00703

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

In het licht van de wetsgeschiedenis moet artikel 359 lid 3 Sv aldus worden verstaan dat slechts kan worden volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen indien verdachte het bewezen verklaarde duidelijk en ondubbelzinnig heeft bekend, tenzij sprake is van de aan het slot van die bepaling genoemde gevallen. 's Hofs kennelijke oordeel dat verdachte ter terechtzitting in hoger beroep de feiten zoals die door de rechtbank bewezen zijn verklaard duidelijk en ondubbelzinnig heeft bekend getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk. Gelet daarop heeft verdachte onvoldoende belang bij zijn klacht dat het hof het vonnis van de rechtbank niet had mogen bevestigen omdat de rechtbank artikel 359 lid 3 Sv niet heeft nageleefd.

Het middel klaagt dat het hof het vonnis van de rechtbank niet had mogen bevestigen omdat de rechtbank artikel 359 lid 3 Sv niet heeft nageleefd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 12 januari 2012 houdt in:

‘Op vragen van de voorzitter antwoordt de verdachte - zakelijk weergegeven - :

De handelingen die mij verweten worden, beken ik. Het gaat mij om de opgelegde straf.’

In het licht van de wetsgeschiedenis moet artikel 359 lid 3 Sv aldus worden verstaan dat slechts kan worden volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen indien de verdachte het bewezen verklaarde duidelijk en ondubbelzinnig heeft bekend, tenzij sprake is van de aan het slot van die bepaling genoemde gevallen. Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep de feiten zoals die door de rechtbank bewezen zijn verklaard, duidelijk en ondubbelzinnig heeft bekend. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk.

Gelet daarop heeft de verdachte onvoldoende belang bij zijn klacht dat het hof het vonnis van de rechtbank niet had mogen bevestigen omdat de rechtbank artikel 359 lid 3 Sv niet heeft

nageleefd.

Het middel kan derhalve niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1970

Zaaknummer: 12/00763

Wetsartikelen: 359 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad vernietigt de beschikkingen van de rechtbank met de nrs. RK 12/24 en RK 12/05 en verklaart de klagers alsnog niet-ontvankelijk in hun inleidende klaagschriften, nu zij aan hun verzoek tot opheffing van de conservatoire beslagen niet ten grondslag hebben gelegd dat zij als rechthebbende van de onroerende zaken moeten worden aangemerkt, terwijl een derde in geval van conservatoire beslagen die zijn gelegd op de voet van artikel 94a lid 3 Sv alleen over de inbeslagneming kan klagen indien en voor zover het beklag gebaseerd is op de grond dat hij en niet de beslagene als rechthebbende van de in beslag genomen zaak moet worden aangemerkt. De Hoge Raad herhaalt ECLI:NL:HR:2010:BL2823 met betrekking tot het summiere karakter van het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift ex artikel 552a Sv, o.a. om te voorkomen dat de beklagrechter vooruitloopt op het in de hoofd- of ontnemingszaak te geven oordeel. De rechtbank heeft onderzocht of de gedragingen die aan de klagsters worden verweten voldoende blijken uit het dossier. Daarmee is de rechtbank te zeer vooruitgelopen op de mogelijke uitkomst van een nog te voeren procedure in de hoofdzaak of in de ontnemingszaak. De beslissing van de rechtbank is ontoereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Het middel klaagt onder meer dat de rechtbank ten onrechte niet heeft onderzocht of de conservatoire beslagen op de panden moeten worden gehandhaafd voor zover zij dienen ter verzekering van het verhaal van een aan [klager 2] en [klager 1] op te leggen verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.

Uit de overwegingen van de rechtbank volgt dat zij van oordeel is dat het beklag van de klaagsters over de beslaglegging op grond van artikel 94a lid 2 Sv gegrond moet worden verklaard. Ook de beslissing van de rechtbank tot opheffing van 'de beslagen ex art. 94a Sv' moet in die zin worden opgevat. Voor zover de klacht berust op de opvatting dat de rechtbank ook heeft geoordeeld dat de op grond van artikel 94a lid 3 Sv gelegde beslagen moeten worden opgeheven, gaat deze uit van een onjuiste lezing van de bestreden beschikkingen. De klacht kan derhalve bij gebreke van feitelijke grondslag niet tot cassatie leiden.

Het middel behelst voorts de klacht dat voor zover de conservatoire beslagen op de panden dienen ter verzekering van het verhaal van een aan de klaagsters zelf op te leggen verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagsters een verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Vooropgesteld moet worden dat het onderzoek in de raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv een summier karakter draagt. Dat betekent dat van de rechter niet kan worden gevergd ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure te treden. Daarvoor is in de beklagprocedure geen plaats omdat ten tijde van een dergelijke procedure veelal het dossier zoals dat uiteindelijk aan de zittingsrechter in de hoofd- of ontnemingszaak zal worden voorgelegd, nog niet compleet is en omdat voorkomen moet worden dat de beklagrechter vooruitloopt op het in de hoofd- of de ontnemingszaak te geven oordeel (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010, 654).

De rechtbank moet in een beklagprocedure als de onderhavige beoordelen of op basis van het dossier en hetgeen in raadkamer door de officier van justitie en door of namens de klager of de klaagster is aangevoerd, jegens de klager of de klaagster een redelijk vermoeden van schuld aan de verweten gedraging kan volgen.

Gelet op de – onder 5.2 weergegeven – overwegingen, inhoudende dat 'op basis van [het] dossier geen duidelijkheid verkregen kan worden over de eigendomsgeschiedenis van de panden in de jaren voor 2007', dat 'het dossier onvoldoende aanwijzingen [behelst] om aan te nemen dat bij aankoop van de panden door [de klaagsters] sprake is geweest van een schijnconstructie', dat 'indien al mocht blijken dat de panden middellijk van misdrijf afkomstig waren, vooralsnog niet [is] gebleken dat klaagster[s] dit wist[en] of redelijkerwijs moest[en] vermoeden' en dat 'het dossier geen aanwijzingen [bevat] dat de klaagster(s) wederrechtelijk voordeel [hebben] genoten uit de panden', heeft de rechtbank onderzocht of

de gedragingen die aan de klagsters worden verweten voldoende blijken uit het dossier. Daarmee is de rechtbank te ver vooruitgelopen op de mogelijke uitkomst van een nog te voeren procedure in de hoofdzaak of in de ontnemingszaak. De beslissing van de rechtbank is ontoereikend gemotiveerd. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikkingen met nummer RK 12/205 en RK 12/24, verklaart de klagers [klager 2] en [klager 1] alsnog niet-ontvankelijk in hun inleidende klaagschriften, vernietigt de bestreden beschikkingen met nummer RK 11/587 en RK 11/588, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van de op de voet van artikel 94a lid 2 Sv gelegde beslagen op de panden gelegen aan Achterdam 20, 22, 24 en 26 te Alkmaar, wijst de zaken van de klagsters [klaagster 4] en [klaagster 3] terug naar de Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Alkmaar, opdat de zaken in zoverre op de bestaande klaagschriften opnieuw worden behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep in de zaken van de klagsters voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2025

Zaaknummer: 12/04116, 13/00196, 13/00197, en 13/00202

Wetsartikelen: 94a lid 3 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft vastgesteld dat verdachte nadat hij van de medeverdachte hoorde dat de auto die hij, verdachte, bestuurde, was gestolen, met deze auto nog een minuut à anderhalve minuut is doorgereden. 's Hofs oordeel dat verdachte over de auto en het bijbehorende kentekenbewijs een zodanige feitelijke zeggenschap had dat hij die voorwerpen in de zin van artikel 42obis Sr 'voorhanden heeft gehad', geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Voor zover het middel klaagt dat het voorhanden hebben van de voorwerpen door verdachte niet heeft bijgedragen aan het verhullen van de criminele herkomst van die voorwerpen en dat het bewezen verklaarde daarom op grond van regels uit recente rechtspraak van de Hoge Raad niet als witwassen kan worden gekwalificeerd, miskent het dat deze rechtspraak alleen betrekking heeft op het verwerven of voorhanden hebben van voorwerpen terwijl aannemelijk is dat die voorwerpen afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf (vgl. ECLI:NL:HR:2013:2002). Conclusie A-G: anders.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte de auto met bijbehorend kentekenbewijs 'voorhanden heeft gehad' als bedoeld in artikel 42obis Sr.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte nadat hij van de medeverdachte hoorde dat de auto die hij, verdachte, bestuurde, was gestolen, met deze auto nog een minuut à anderhalve minuut is doorgereden. Het oordeel van het hof dat de verdachte over de auto en het bijbehorende kentekenbewijs een zodanige feitelijke zeggenschap had dat hij die voorwerpen in de zin van artikel 42obis Sr 'voorhanden heeft gehad', geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Voor zover het middel klaagt dat het voorhanden hebben van de voorwerpen door de

verdachte niet heeft bijgedragen aan het verhullen van de criminele herkomst van die voorwerpen en dat het bewezen verklaarde daarom op grond van regels uit recente rechtspraak van de Hoge Raad niet als witwassen kan worden gekwalificeerd, miskent het dat deze rechtspraak alleen betrekking heeft op het verwerven of voorhanden hebben van voorwerpen terwijl aannemelijk is dat die voorwerpen afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf (vgl. HR 17 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:2002). Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep

Conclusie A-G:

‘De eerste klacht in het middel lijkt me wel hout te snijden. Daarbij stel ik voorop dat uit de vrijspraak ter zake van de als feit 2 primair tenlastegelegde heling van de auto en bijbehorend kentekenbewijs, door het Hof aldus gemotiveerd dat geen aanwijzingen naar voren zijn gekomen op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de auto wist of redelijkerwijs moest vermoeden dat deze door diefstal was verkregen, onvermijdelijk voortvloeit dat het als “witwassen” bewezen verklaarde voorhanden hebben (feit 2 subsidiair) beperkt is tot de tijd die is verstreken tussen het moment waarop de politie een stopteken gaf en de verdachte van zijn bijrijder hoorde dat de auto gestolen was, en het moment waarop de verdachte na een mislukte poging om aan de politie te ontkomen is uitgestapt en weggerend. Het Hof heeft blijkens de gebezigde bewijsmiddelen vastgesteld dat tussen deze twee momenten één of hooguit anderhalve minuut is verstreken.

Ik zal het Hof nageven dat de wetsgeschiedenis de opvatting toelaat dat “voorhanden hebben” – bij toepassing van de witwasbepalingen niet anders uit te leggen dan bij toepassing van de strafbaarstelling van opzet- of schuldheling - ruim moet worden opgevat, en daaronder elke vorm van feitelijk voorhanden hebben, met welk doel of krachtens welke titel dan ook, begrepen mag worden (HR 21 maart 2000, ECLI:NL:HR:2000:ZD1754, NJ 2000, 736). Niettemin maak ik uit de rechtspraak op dat uit de bewijsmiddelen moet kunnen volgen dat de verdachte een “zodanige feitelijke zeggenschap” over het desbetreffende voorwerp had dat hij het niet alleen feitelijk maar ook in de zin van de zojuist genoemde strafbaarstellingen “voorhanden” heeft gehad, vgl. HR 31 januari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BU6053.

Het Hof heeft van de verdachte willen aannemen dat hij vóór het stopteken van de politie nog niet beseftte dat hij een gestolen auto bestuurde. Dit feitelijk oordeel moet in cassatie worden gerespecteerd (en ik zal dus voor me moeten houden dat ik er zo het mijne van denk, ook omdat de verdachte vóór dat moment al gezien had dat het kenteken niet op naam van zijn

vriend stond). Daarvan uitgaande, acht ik het oordeel dat de verdachte door één à anderhalve minuut door te rijden een zodanige zeggenschap over de auto heeft uitgeoefend dat hij het in de zin van art. 420bis Sr “voorhanden heeft gehad” niet zonder meer begrijpelijk, ook omdat uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat de verdachte zo handelde met het doel zelf aan de politie te ontkomen.

In zoverre slaagt het middel.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2009

Zaaknummer: 12/00625

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Verlenging verjaringstermijn bij overtredingen van 2 naar 3 jaar. De Hoge Raad herhaalt ECLI:NL:HR:2010:BK1998. Het uitgangspunt dat in geval van verandering van wetgeving m.b.t. de verjaringstermijn deze verandering direct van toepassing is, met dien verstande dat een reeds voltooide verjaring wordt geëerbiedigd, geldt ook voor verlenging van lopende verjaringstermijnen. Het hof heeft ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 70 Sr zoals dat gold vóór de inwerkingtreding van de wijziging van die bepaling in 2008.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat het ten laste gelegde feit is verjaard.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Zoals de Hoge Raad heeft beslist in zijn arrest van 29 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK1998, NJ 2010, 231, geldt in geval van verandering van wetgeving met betrekking tot de verjaring naar hedendaagse rechtsopvatting in strafzaken als uitgangspunt dat deze verandering direct van toepassing is, met dien verstande dat een reeds voltooide verjaring wordt geëerbiedigd. Dit uitgangspunt geldt ook voor verlenging van lopende verjaringstermijnen. Hetgeen het hof dienaangaande heeft overwogen leidt niet tot een ander oordeel. Het hof heeft derhalve ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 70 Sr zoals dat gold vóór de inwerkingtreding van de wijziging van die bepaling in 2008.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak – met inachtneming van deze uitspraak – op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2013

Zaaknummer: 13/01377

Wetsartikelen: 70 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt ECLI:NL:HR:2013:150 m.b.t. verwerven en voorhanden hebben van voorwerpen verkregen uit eigen misdrijf. Deze rechtsregels hebben slechts betrekking op het geval dat verdachte voorwerpen heeft verworven of voorhanden heeft gehad, terwijl aannemelijk is, dat die voorwerpen afkomstig zijn uit een door verdachte zelf begaan misdrijf (vgl. HR ECLI:NL:HR:2013:2001). 's Hofs oordeel dat m.b.t. bepaalde geldbedragen niet tot de kwalificatie witwassen kan worden gekomen geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Voor zover het middel berust op de opvatting dat in een geval als in casu 'de rechter dan wel het (grond)misdrijf waaraan de verdachte zich schuldig zou hebben gemaakt zoveel mogelijk te concretiseren voor wat betreft plaats, tijd en door de verdachte verrichten handelingen' stelt het een eis die het recht niet kent.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft kennelijk aannemelijk geacht dat de desbetreffende geldbedragen afkomstig zijn uit eigen misdrijf (cocainehandel) en dat de verdachte deze gelden slechts heeft verworven en/of voorhanden heeft gehad. Het hof heeft vervolgens vastgesteld dat met betrekking tot deze geldbedragen door de verdachte geen handeling is verricht die heeft bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen.

Het hof heeft gelet op een en ander geoordeeld dat het met betrekking tot die geldbedragen niet tot de kwalificatie witwassen kan komen. Dat oordeel geeft, gelet op hetgeen hiervoor onder 3.3 is overwogen, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Voor zover het middel berust op de opvatting dat in een geval als het onderhavige 'de rechter dan wel het (grond)misdrijf waaraan de verdachte zich schuldig zou hebben gemaakt zoveel

mogelijk dient te concretiseren voor wat betreft plaats, tijd en door de verdachte verrichte handelingen', stelt het een eis die het recht niet kent.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verklaart het door de verdachte ingestelde beroep in cassatie niet-ontvankelijk en verwerpt het door de advocaat-generaal bij het hof ingestelde beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2002

Zaaknummer: 13/00265

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Nijmeegse scooterzaak. Het hof heeft vastgesteld dat niet is gebleken ‘van enige samenwerking of overleg tussen de beide verdachten over de wijze waarop zij zich aan de controle door de politie wilden onttrekken vanaf het moment dat zij zich ter hoogte van het hotel door de politie betrappt voelden’. De vrijspraak van het medeplegen heeft het hof vervolgens – nader gemotiveerd doch in de kern genomen – op die vaststelling gebaseerd. In een geval als i.c., waarin het verweten medeplegen van een met de vlucht verband houdend misdrijf is voorafgegaan door het mogelijk daarmee samenhangende medeplegen van een ander strafbaar feit, is geenszins uitgesloten dat de voor het medeplegen van dat misdrijf relevante samenwerking reeds vóórdien – i.c.: in het kader van het medeplegen van de voorbereiding van de overval – is ontstaan. Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat de wijze waarop beide verdachten met de scooter zijn gevlucht, niet als een zó waarschijnlijke mogelijkheid besloten lag in de eerdere nauwe en bewuste samenwerking met het oog op de voorgenomen overval, dat ook wat betreft die vlucht zo bewust en nauw is samengewerkt dat van medeplegen kan worden gesproken.

Het middel klaagt over de door het hof gegeven vrijspraak van het onder 2 ten laste gelegde.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft vastgesteld dat niet is gebleken ‘van enige samenwerking of overleg tussen de beide verdachten over de wijze waarop zij zich aan de controle door de politie wilden onttrekken vanaf het moment dat zij zich ter hoogte van het Belvoir hotel door de politie betrappt voelden’. De vrijspraak van het medeplegen heeft het hof vervolgens – nader gemotiveerd doch in de kern genomen – op die vaststelling gebaseerd.

In een geval als het onderhavige, waarin het verweten medeplegen van een met de vlucht verband houdend misdrijf is voorafgegaan door het mogelijk daarmee samenhangende

medeplegen van een ander strafbaar feit, is geenszins uitgesloten dat de voor het medeplegen van dat misdrijf relevante samenwerking reeds vóórdien – in het onderhavige geval: in het kader van het medeplegen van de voorbereiding van de overval – is ontstaan.

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat de wijze waarop de beide verdachten met de scooter zijn gevlucht, niet als een zó waarschijnlijke mogelijkheid besloten lag in de eerdere nauwe en bewuste samenwerking met het oog op de voorgenomen overval, dat ook wat betreft die vlucht zo bewust en nauw is samengewerkt dat van medeplegen kan worden gesproken. Gelet op de vaststellingen en overwegingen van het hof, in het bijzonder wat betreft de voorbereiding van de overval en de directe reactie op het waarnemen van een politieauto, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk.

Wat betreft de mogelijke samenwerking bij het ten laste gelegde medeplegen is bovendien in haar algemeenheid onjuist de opvatting van het hof dat ‘om tot een bewezenverklaring van medeplegen te kunnen komen in een situatie waarin niet vaststaat wie de bestuurder is geweest, is (...) vereist dat de rollen van de bestuurder en de rijder volstrekt inwisselbaar zijn’.

Voor zover het middel over deze tekortkomingen klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 ten laste gelegde en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Herziening. Geurproef. De Hoge Raad verklaart de aanvraag gegrond.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

De ten laste van de aanvrager bewezen verklaarde feiten steunen op de bewijsvoering van het hof, waarvan de inhoud is weergegeven in de conclusie van de procureur-generaal onder 8.

Het hof heeft voor het bewijs van de onder 1, 2, 3 en 5 ten laste gelegde feiten gebruikt de resultaten van de geuridentificatieproeven, weergegeven als bewijsmiddelen 1.4, 1.6, 1.12 en 1.18. Aannemelijk is dat het hof in het bijzonder aan die uitkomsten van de geuridentificatieproeven heeft ontleend dat de aanvrager in verband moet worden gebracht met de strafbare feiten. In het onderhavige geval moet het daarom ervoor worden gehouden dat het hof zonder de uitkomsten van deze geuridentificatieproeven uit het beschikbare andere bewijsmateriaal niet met voldoende mate van aannemelijkheid zou hebben afgeleid dat de aanvrager op de in de uitspraak omschreven wijze betrokken is bij de ten laste gelegde feiten.

Aannemelijk is voorts dat de betrokkenheid van de aanvrager bij de bovengenoemde feiten – hetgeen het hof in het bijzonder heeft ontleend aan de uitkomsten van de geuridentificatieproeven die voor het bewijs van deze feiten zijn gebruikt – een wezenlijke schakel vormt in de door het hof gebezigde bewijsconstructie ten aanzien van het onder 4 ten laste gelegde feit. Ook met betrekking tot dit feit moet het daarom ervoor worden gehouden dat het hof zonder de uitkomsten van deze geuridentificatieproeven uit het beschikbare andere bewijsmateriaal niet met voldoende mate van aannemelijkheid zou hebben afgeleid dat de aanvrager op de in de uitspraak omschreven wijze betrokken is bij het ten laste gelegde feit.

Dit betekent dat het hiervoor onder 5.3 bedoelde geval zich ten aanzien van de bewezen verklaarde feiten voordoet, zodat sprake is van een ernstig vermoeden dat het hof de aanvrager van die feiten zou hebben vrijgesproken.

Uit het vorenoverwogene volgt dat hier sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv, zodat de aanvraag gegrond is en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld arrest van het Gerechtshof te Arnhem van 21 februari 2003 en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

ANNOTATIE

Voorbedachte raad

prof. mr. J.S. Nan

De rechtspraak van de Hoge Raad ten aanzien van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ laat een duidelijke kentering zien in het gemak waarmee dit strafverzwarende onderdeel vroeger wel werd aangenomen en ook kon worden aangenomen. Hoewel materieel van een andere inhoudelijke maatstaf geen sprake is, wordt aan de motivering van het bewijs van voorbedachte raad thans bepaaldelijk meer eisen gesteld door de Hoge Raad. De onderhavige uitspraak is hiervan een goed voorbeeld.

De inhoudelijke invulling van het bestanddeel voorbedachte raad blijft (ook na HR 28 februari 2012, NJ 2012, 518 m.nt. Keulen), dat ‘moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven’. Inhoudelijk is van belang dat nog steeds niet is vereist dat de verdachte ook daadwerkelijk van de gelegenheid gebruik heeft gemaakt om (mentaal) een lijstje met voor- en nadelen van zijn handelen door te nemen. Voorts is van belang de overweging van de Hoge Raad ‘dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsbeweging, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad’ (zie immers HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963). Geen ogenblikkelijke gemoedsbeweging ≠ (zonder meer) voorbedachte raad.

Het verschil met de oude rechtspraak schuilt dus in de motivering van de feitenrechter om tot het oordeel te komen dat sprake is van (voldoende bewijs van) voorbedachte raad. Vroeger was die motivering al snel voldoende (zie F.S. Bakker, ‘Voorbedachte raad’, DD 2011/16 en R.S.T. Gaarhuis, ‘Voorbedachte raad: een objectief vereiste?’, DD 2009/80), bijvoorbeeld ook als pas tijdens de uitvoering deze mentale staat zou zijn ontstaan (vergelijk HR 8 september 2009, NJ 2009, 423). Nu is dat een contra-indicatie volgens de Hoge Raad, net als drift et cetera. In een stroom van recente uitspraken heeft de Hoge Raad de lat dus aanzienlijk hoger

gelegd. Ik wijs op onder meer NJ 2013, 562, NJ 2013, 456, NJ 2012, 659 en NJ 2012, 596. Het is uiteraard de verdediging die dit punt ook via een verweer nadrukkelijk(er) aan de orde kan stellen, terwijl het Openbaar Ministerie misschien niet zo snel meer ‘in de hoogste boom moet klimmen’ en van het ten laste leggen van dit bestanddeel moet afzien, terwijl de feitenrechter zijn beslissing uitgebreider moet motiveren.

Gelet op het significante verschil tussen de straf op een basisdelict als doodslag (maximaal 15 jaar gevangenisstraf) en moord (levenslang of maximaal 30 jaar), valt de opstelling van de Hoge Raad toe te juichen. In de eerste plaats omdat die opstelling recht doet aan het leerstuk van voorbedachte raad en dit minder aan inflatie onderhevig is. Mijn inschatting is dat nu in een behoorlijk aantal gevallen ‘slechts’ sprake zal zijn van doodslag, omdat (het bewijs van) een plan of ten minste een weloverwogen beslissing van de verdachte lijkt te ontbreken. In de tweede plaats moet de feitenrechter veel meer dan voorheen motiveren waarom volgens hem sprake is van voorbedachte raad, in die gevallen waar dit er niet dik bovenop ligt natuurlijk. Dat verhoogt de legitimatie – en daarmee ook de acceptatie – van dat oordeel.

RECHTSPRAAK

Het hof heeft zijn oordeel dat de voorbedachte raad kan worden bewezen verklaard niet toereikend gemotiveerd. De door het hof vastgestelde gang van zaken die heeft geleid tot de dood van het slachtoffer, laat de reële mogelijkheid open dat sprake was van een spontaan ontstane ruzie over drugs, welke ruzie in korte tijd escaleerde, waarbij het besluit tot levensberoving eerst in een latere fase is genomen, terwijl in dat verband ook niet duidelijk is in welke zin het hof betekenis heeft toegekend aan de door hem genoemde tijdsperiode tussen de twee schoten. Voorts is uit de bewijsvoering niet af te leiden op welke wijze het hof in zijn oordeel heeft betrokken de omstandigheid dat niet verdachte maar zijn medeverdachte op het slachtoffer heeft geschoten, zodat niet zonder meer begrijpelijk is 's hofs oordeel dat de door het hof genoemde gedragingen van verdachte – bestaande uit het achtervolgen van het slachtoffer en het gebruik van fysiek geweld tegen het slachtoffer – ‘veeleer [duiden] op een weloverwogen optreden’ van verdachte, met welk ‘optreden’ het hof doelt op de levensberoving. Conclusie A-G: anders.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 1, voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel 'voorbedachte raad' moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het

gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval, zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad. (Vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963.)

Tegen de achtergrond van het voorafgaande heeft het hof zijn oordeel dat de voorbedachte raad kan worden bewezen verklaard niet toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge

Raad in het bijzonder in aanmerking dat de door het hof vastgestelde gang van zaken die heeft geleid tot de dood van [betrokkene 1], de reële mogelijkheid open laat dat sprake was van een spontaan ontstane ruzie over drugs, welke ruzie in korte tijd – en mede als gevolg van de voor de verdachte onverwachte omstandigheden dat [betrokkene 1] als eerste een vuurwapen toonde en vervolgens de autosleutel van de auto waarin de verdachte en zijn medeverdachte waren gekomen, wegnam en de auto verliet – escaleerde, waarbij het besluit tot levensberoving eerst in een latere fase is genomen, terwijl in dat verband ook niet duidelijk is in welke zin het hof betekenis heeft toegekend aan de door hem genoemde tijdspanne tussen de twee schoten. Voorts neemt de Hoge Raad daarbij in aanmerking dat niet uit de bewijsvoering is af te leiden op welke wijze het hof in zijn oordeel heeft betrokken de omstandigheid dat niet de verdachte maar zijn medeverdachte op [betrokkene 1] heeft geschoten, zodat niet zonder meer begrijpelijk is het oordeel van het hof dat de door het hof genoemde gedragingen van de verdachte – bestaande uit het achtervolgen van [betrokkene 1] en het gebruik van fysiek geweld tegen [betrokkene 1] – ‘veeleer [duiden] op een weloverwogen optreden’ van de verdachte, met welk ‘optreden’ het hof immers doelt op de levensberoving.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Conclusie A-G:

‘De vraag is nu of in het bestreden arrest is voldaan aan de huidige eisen die aan de motivering van voorbedachte raad worden gesteld. In het onderhavige geval heeft het hof in de eerste plaats uiteengezet dat vast is komen te staan dat de verdachte de tijd had zich te beraden op het te nemen of genomen besluit, zodat – objectief gezien – gelegenheid heeft bestaan om over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad na te denken en om zich daarvan rekenschap te geven. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk nu de gewapende verdachte en zijn medeverdachte [verdachte] het onbewapende slachtoffer [betrokkene 1] hebben achtervolgd vanaf de plaats waar de auto is geparkeerd tot aan de plaats waar op het slachtoffer is geschoten. Dat – zoals de steller van het middel aanvoert – het afleggen van een zeer korte afstand het onaannemelijk maakt dat er tijd en gelegenheid is geweest voor kalm beraad en rustig overleg, vermag ik niet in te zien. Immers heeft het hof omtrent die achtervolging overwogen dat nadat het slachtoffer uit de auto was gestapt en weggelopen, de

verdachte en zijn medeverdachte hem bewapend hebben achtervolgd, de verdachte op het slachtoffer is gesprongen, zij hem vervolgens op het hoofd hebben geslagen, waardoor het slachtoffer op de grond terecht is gekomen. Daaruit maak ik op dat het slachtoffer doelgericht door de verdachte en zijn medeverdachte is achtervolgd en niet dat de verdachte geen tijd en gelegenheid heeft gehad voor kalm beraad en rustig overleg. Voorts heeft het hof de voorbedachte raad gebaseerd op de verschillende vormen van fysiek geweld die zijn gebruikt door de verdachte en zijn medeverdachte jegens het slachtoffer en de tijd die tussen de twee schoten heeft gezeten alsmede het feit dat de medeverdachte met gestrekte arm met 0 cm afstand op het slachtoffer heeft geschoten. Het hof heeft zich vervolgens op basis van voornoemde omstandigheden er rekenschap van gegeven dat de verdachte niet heeft gehandeld in paniek of een andere plotselinge gemoedsbeweging. Het moge zo zijn dat het fysieke geweld uitgeoefend door de verdachte en zijn medeverdachte verband houdt met het feit dat het slachtoffer de autosleutel had ontvreemd, waardoor er sprake was van een “buitengewoon ongelukkige samenloop van omstandigheden waardoor het slachtoffer om het leven is gekomen” zoals door de verdediging ter terechtzitting in hoger beroep is bepleit, maar daaruit leid ik niet af dat de verdachte handelde in een hevige gemoedsbeweging. Immers begonnen de verdachte en zijn medeverdachte nadat het slachtoffer op de grond terecht was gekomen, [betrokkene 1] te schoppen, waarna de verdachte op hem schoot. Op het moment dat het slachtoffer op de grond lag, lijkt het mij dat de verdachte of zijn medeverdachte de autosleutel terug had kunnen pakken. Maar op dat moment zijn zij doorgedaan met het geweld, uiteindelijk resulterend in het neerschieten van het slachtoffer. Anders dan de steller van het middel betoogt, duidt de bewijsconstructie van het hof er voorts evenmin op dat het wapen per ongeluk is afgegaan tijdens een vechtpartij. Dat de medeverdachte met gestrekte arm heeft geschoten op het slachtoffer kan niet alleen worden afgeleid uit de verklaring van de getuige [getuige 4] (“hij hield zijn rechterarm gestrekt richting het lichaam van de liggende man, ter hoogte van diens borst of hoofd”), maar wordt tevens ondersteund door de verklaring van de getuige [getuige 6] (“de liggende man werd geschopt. Eén van de mannen boog zich voorover over het bovenlichaam van het op de grond liggende slachtoffer. Daarna hoorde getuige een soort plof of plof of tok geluid”). Dat een schot het slachtoffer niet raakte en dat de schoten kort na elkaar waren doet aan de begrijpelijkheid van dit oordeel niet af en vormt evenmin een contra-indicatie voor de aanwezigheid van voorbedachte raad. Naar mijn oordeel voldoen de overwegingen van het hof aldus aan de eisen die in de jongste rechtspraak aan het bewijs van voorbedachte raad worden gesteld, en zie ik voor cassatie geen aanleiding.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1754

Zaaknummer: 12/02982

Wetsartikelen: 289 Sr